

Arnhem, 22 december 2024

Cher Claude,

Maandag speelde ik voor het eerst van mijn leven een voetbalwedstrijd en scoorde ik, ook voor het eerst van mijn leven, twee doelpunten.

Of, zoals ze in de voetbalwereld zeggen; *goals*.

En *bon*, ik geef toe, het was tegen een team van negenjarige jongetjes, maar vergis je niet, fanatiekere sporters vind je nergens, in dit potje ouders-tegen-de-kinderen wonnen de *enfants terribles* ruim. Maar, daar waar een zoon zijn vader verslaat, zie ik opvoeding slagen.

De spierpijn kwam al halverwege de heuvel naar huis opzetten.

Niet alleen heeft de jeugd de toekomst, ook in het heden hebben ze een stevige vinger in de pap.

Dit voorjaar was ik met mijn zoon naar het concert van jou, Claude, in het ruim honderd jaar oude Arnhemse Luxor-*Théâtre*, het filmpaleis waar Tuschinski zijn cinéma naar modelleerde.

Zo is Amsterdam in wel meer opzichten een *copie pauvre* van Arnhem.

Vergelijk het Vondelpark, dat je in drie keer struikelen rond bent, eens met de Veluwe, waar wolven rondwaren en het Witte Fietsenplan niet imaginair is gebleven.

Of denk aan het schamele botsplintertje van Sint Nicolaas dat de gelijknamige kerk van Katholiek cachet moet voorzien: in de Eusebiuskerk, na de oorlog uit haar ruïnes herrezen, bewaren we schedel en tong van de patroonheilige van Arnhem.

Onze kronkelende beken zijn frisser dan de rioolgrachten, wij hebben geen grauwe reiger maar een feestaardvarken en in plaats van over een Erasmusbrug met racistische projecties lopen wij over de Mandelabrug, waarop in neonletters 'de utopie' straalt.

Enfin. *Je digresse*.

Wat ik je wilde vertellen, Claude, was dat ik op jouw concert een T-shirt droeg van Debussy, je voornaamgenoot en medemusicus, een *dad joke* die niemand begreep. *Dommage*.

Mijn zoon zong al je *chansons* woord voor meertalig woord mee en geeft je nu al *douze points* voor je optreden straks, op het Songfestival.

Weet dus dat er in Arnhem mensen voor je juichen.